

<p>***</p> <p>Горад, Тваё віно Разліта ўва мне на дне. Голас тваіх званоў Зноўку прачне мяне. Шум твой суцішыць боль. Шум твой—жыццёвы крык. Застаўся той, хто прывык. Горад, твая сляза Пад колам тваіх машын. Прыгожым засне вакзал. Прахожы, спяшайся жыць. Горад, Тваё імя — У сонцах тваіх і днях. Згараю ў тваіх агнях. Жывая, пакуль твая.</p>	<p>***</p> <p>Мае вершы ў чарнічнай крыві. Твой позірк суровы. Да мяне спрабавалі лавіць Адмысловыя словы. Мае вершы ў маршрутным таксі. Твой позірк шчаслівы. Не лятуць—выпускаюць шасі, А з імі і сілы. Чакайце, пісаць—ні пра што? Школьны сшытак вяртаю пустым. Проста ў поле сыходзіць трамвай. Восень піша пустыя лісты.</p>
<p>***</p> <p>Горад, якому верныя я і ты, Ствараецца. Кніга, з якой у восень лятуць лісты, — То раніца.</p> <p>Кранаю адбіткі нябачныя Тваіх рук, Аднымі маршрутамі Страчаных. Прыступкі Збяруць нашы крокі. Сплываюць папрокі, Ідэі і меркаванні. Восень за намі. Сонца паўзе. Пальчаткі губляюцца па чарзе. Губляемся мы за імі У вулічным дыме.</p>	<p>***</p> <p>Дзве святлафорныя хвіліны— Ў запаліцца святло тваёй усмешкі. Ды вецер дзіўны Шлях адзіны Раскладвае на дзве сляпяя сцежкі. Зверху ноты Званоў ляцяць удалячынь. Мы знойдзем тысячу прычын Для апраўдання адзіноты. Хацелі б крыху адпачыць Мае фантазіі, але Твой погляд быццам пісталет. Ён забівае напавал. Маленькі свет—дзевяты вал.</p> <p>Тваёй усмешкі не было— Гарыць чырвонае святло.</p>
<p>***</p> <p>Мне Мінск—гэта Дождж з пахам хлеба, Трамвай, што паўзуць па цэле горада, Шэра-ружовае неба з усіх вокнаў. Холадна. Словы на паперы мокнуць....</p>	<p>Метро</p> <p>Прачытваю платформы хутка крокамі. Штохвілі тут імкне, нясе віхура. Парэнчы падаюцца пенна-мокрымі, Сто поглядаў – адбіткамі на скуру. Да жыццядайнай вышыні— Праз цьмяны рух і сонны дым. Мы помнім сонечны абдым. Мы глыбінёй яго жывём.</p>
<p>***</p> <p>Неба засмоктвае парасоны. Дождж для чарговае горада зоны. Памяць, восені поўная, Дорыць спакой раптоўна нам. Вечар засне каляровым. Неба хаваецца ў словы. Лялькі будынкаў люляюць агні. Хочаш змяніцца - зараз пачні.</p>	<p>* * *</p> <p>Па-за цяжкім мінскім шумам Не пачуеш неспакою. Быць з табою— Быць сабою, Адчуваць усе адказы. На сябе перапішу Тваю адказнасць.</p>

Проста ты мне забарані
Ў роспачы спавядацца.
Горад хлынуў — рэкі-агні.
Поўных гадоў—дваццаць.

Слову пакуль, слову бывай
Я не зусім веру.
Мой абярог—хуткі трамвай—
Не зачыніў дзверы.

Лета паўзе да навальніц—
Возьмем з сабой лета.
Будзем шукаць з першакрыніц,
Як гэта—быць светлым...

Ville de nuit

C'est la lumière de réverbères qui me réchauffe.
La nuit de ville qui joue dans ses coulisses.
Une myriade de souffles
Grise l'air, tombe en cascade.
Les ponts en réflexion, les parcs en silence.
Elle tend les mains ouvertes, ville de rêve.
Les yeux fermés, on va de loin vers soi
Pour embrasser le bon hasard.
La ville se tait, elle ne va pas mentir.
C'est le moment de faire des dons.
On ne demande pas pardon, on s'excuse.
Les rues – les lèvres délicates—
On lit. On vit.
Tiens—le miracle bouge, réveillé
Par la lumière de réverbères.

Начны горад

Мяне сагравае святло вулічных ліхтароў.
Ноч у горадзе гуляе за кулісамі.
Мірыяды ўздыхаў
Робяць паветра шэрым, падаючы каскадам.
Задумаліся масты, паркі застылі моўчкі.
Ён працягвае далоні, горад мары.
Заплюшчыўшы вочы, ідзем падалей ад сябе,
Каб натрапіць на шчаслівы выпадак.
Горад маўчыць, ён не хлусіць.
Самы час прыносіць дарункі.
Не просім прабачэння, а самі сябе выбачаем.
Вуліцы-далікатныя вусны-
Іх чытаем. Жывём.
Глядзі- рухаецца цуд,
Абуджаны святлом вулічных ліхтароў.